

Djetinjstvo i školovanje naših djedova i baka

Baka Sonja pričala mi je o tome kako je odlazila u školu. Za razliku od nas kojima je škola udaljena 5 do 10 minuta pješice ili imamo organizirani prijevoz do škole, ona je do škole hodala čak 30 minuta s prijateljima iz ulice.

Ona kaže da ih je njih u razredu bilo otprilike tridesetak. Svi su se međusobno družili, ali kako priznaje, nisu se svi voljeli. Oni nisu imali marendu, nego su se “dobro najeli prije škole”.

Najdraži predmet joj je najčešće bio Hrvatski jezik ili kemija I to uglavnom zbog učitelja. Oni nisu imali vjeronauk i informatiku, nego domaćinstvo. Taj predmet danas nama nije poznat. Nadodaje kako je bila najbolja u likovnom odgoju.

Antonija Paulović, 6.a

U OŠ Edo Nemarnik bilo je samo četiri razreda, a u cijeloj školi oko 30 učenika, manje od 10 učenika po razredu.

Razredi su bili spojeni i predmeti su bili sljedeći: hrvatski, matematika, priroda i fizički. Škola je počela u 7:30. Obično su imali 4 ili 5 sati, 6 dana u tjednu. Za marendu su imali sir i mesne konzerve, a tijekom marende morali su izaći van. Učiteljica je birala kako će učenici sjediti. Pitala sam jesu li imali puno zadaće, a dobila sljedeći odgovor: „Sve kaj smo dobili je bilo preveć“.

(Diplome iz 1932. i 1936.g.)

Najteži predmet je bio hrvatski (prabaka i pradjed nisu znali pisati na hrvatskom), a najlakši je bio fizički. Učitelji su bili jako strogi.

Sandra Damiani, 6.a

Moj djed se zove Dante Majcan. Pohađao je područnu školu Vrh. Najlakši predmet bila mu je kemija, a najteži hrvatski jezik. Imali su sve predmete kao danas osim naravno informatike, a umjesto engleskog jezika tada su učili njemački jezik. U školu su išli odjeveni u ono što su imali doma za razliku od danas kada imamo puno odjeće i obuće i svaki dan ju mijenjamo. Do škole su išli pješice. Danas također neka djeca idu pješice u školu, ali većina ide autom ili školskim prijevozom. Razredi su bili spojeni kao i u našim područnim školama. Školsku marendu dobili su tek u petom razredu i to je bio suhi obrok. Čim su dobili sendviče, brzo su ih pojeli da bi se mogli što dulje igrati. Danas djeca u školama dobivaju raznovrsnu hranu, obroci su uglavnom kuhani, a često se dobiva i desert. Što se tiče brzine jedenja taj je dio ostao isti kao nekad. Pojesti čim prije da se može čim dulje igrati.

Djeca su u školskim klupama sjedila s kim su željela. Danas to ovisi o učiteljici ili učitelju. Neki inzistiraju na svom rasporedu, a neki dopuste da djeca sama odaberu.

Što se tiče odnosa učitelja i djece, učiteljice i učitelji bili su dobri prema učenicima ako su učenici bili dobri prema njima. Tako je najčešće bilo te u tom smislu nije bilo velikih problema... pa recimo, da je još uvijek tako. Nakon škole, učenici su se zaputili svojim domovima i čim bi napisali zadaću otrčali su se van igrati do večeri, a najčešće su igrali skrivača. U današnje doba djeca također idu svojim domovima, napišu zadaću, ako uopće stignu od silnih izvanškolskih i izvannastavnih aktivnosti. U to kratko vrijeme što im preostaje uguraju učenje i „buljenje“ u ekrane.

Nekada su se djeca u slobodno vrijeme igrala do večeri, a sada se bulji u ekrane, također, do večeri.

Zaključak je da je djeci danas puno kvalitetniji život nego prije, ali su se nekada djeca puno više igrala i to je glavni nedostatak današnjeg djetinjstva.

Eva Rupena, 6.a

Moj djed za vrijeme njegovog školovanja, kako bi prošao osnovnu školu, morao je ići čak u tri škole, a imao je samo šest razreda, dok danas djeca polaze samo jednu osnovnu školu od osam razreda.

Tada su djeca morala odlaziti pješke u školu i iz škole. Učili su skoro sve predmete kao i današnja djeca osim informatike, ali imali su domaćinstvo koje djeca u današnjim školama ne uče. Učitelji su u to doba bili veoma strogi, a kazne još strože. Kada netko ne bi napisao zadaću kažnjavalo bi ga se bolnim packama, danas je u našim školama to zabranjeno. Zbog takvih kazni je mnogima najdraži predmet bio tjelesni. Bio je veoma jednostavan, ali možda malo zahtjevan. Moj djed je priznao da mu je u školi bilo zabavno i da se rado prisjeća tih dana. Da može sigurno bi ponovio neke trenutke koje je doživio u školi.

Prema ovom zaključujem da ima dosta razlika i sličnosti u školovanju nekad i sada.

Hana Križanić, 6.a

Hana Cotić, 6.a

Prije nego što smo se mi rodili

I naši roditelji bili su mali.

I slušali školske priče baka i djedova.

Kako oni nekad u klupama su sjedili,

I kazne trpjeli, kako su na maloj ploči

kredom pisali.

I sve morali zapamtiti,

jer nije bilo bilježnice za ponavljanje.

Šibom su po rukama dobivali

Zbog mrlje u krasopisanci.

U kutu na kukuruзу klečali ,

i pješke 7 sati od kuće do škole

i od škole do kuće bosu hodali.

Dok sad kazni nema, u kući na mobitelima,

laptopima i tabletima školu radimo.

A kada u školu idemo u patikama hodamo,

obučeni prema vremenu.

Ili autom, autobusom u školu stižemo.

